

KAREL I. HABSBURSKÝ

NEČEKANÉ POSLÁNÍ

Po atentátu na Františka Ferdinanda d'Este se rázem stal následníkem trůnu. Do politiky však nezasahoval, naopak byl povýšen na polního maršálka a osobně se zúčastnil počátečních úspěšných bojů na italské frontě. V listopadu 1916 zemřel císař František Josef I. a Karel nastoupil na trůn jako císař rakouský a král uherský a český.

Karel byl člověk jako my všichni a samozřejmě občas také chyboval, a to i jako panovník. Nicméně nástupem na trůn v roce 1916 vzal na svá bedra břemeno odpovědnosti za národy monarchie. Poté například odvolal z nejvyšších postů osoby odpovědné za velké ztráty na životech v prvních letech války, amnestií propustil z vězení české politiky odsouzené k smrti.

Chtěl přeměnit svou říši ve volný svazek středoevropských států, něco jako Evropskou unii, který bude mít křesťanské zásady a bude zárukou míru. Bohužel – nic z toho se nevyplnilo. Jeho sociálně-politická opatření z roku 1917, jako např. zákon na ochranu nájemníků, vytvoření ministerstva sociální péče či ministerstva národního zdraví, přežily i zánik monarchie a existují prakticky dodnes. Viktor Mataja byl prvním sociálním ministrem na světě.

KRUTÁ REALITA

Během války i po ní Karel vždy stavěl svou křesťanskou víru před každé politické rozhodnutí, nejdůležitější byl pro něj mír a blaho národů – a to nejsou žádné fráze, Karel skutečně takto neohroženě vystupoval, vždy chtěl na prvním místě pomoci společnosti, a také proto se stal trnem v oku mnohým politickým i vojenským vůdčím. V roce 1918 se Rakousko-Uhersko rozpadalo, císařův pokus o přesun části monarchie do jakéhosi spolkového státu ztroskotal, stejně tak jeho reformy. Za každou cenu se alespoň snažil zmírnit bídu a strasti obyvatelstva ve své zemi. Také přispěl k pokojnému převzetí moci v zemi a nenásilným převratům. Když zjistil, že jeho osoba je překážkou v uzavření míru, vzdal se výkonu státní moci. To ovšem nestačilo – byl vyhnán ze země.

NEDŮSTOJNÝ KONEC CÍSAŘE

Uchýlil se nejprve do Švýcarska, poté na ostrov Madeira, patřící Portugalsku. Ve Švýcarsku jsou odcizeny císařovny šperky, jediný majetek rodiny, císařský pár ani nemá peníze na ubytování, a tak musí na Madeiře vzít zavděk bezplatným pobytem v jednom vlhkém panském domě, který Karlovi a Zitě dal k dispozici místní bankéř. 9. března 1922 se Karel nachladil, chtěl šetřit rodinné peníze na doktora, proto byl lékař povolán až za 14 dní. Konstatoval těžký zápal plic. Císař Karel, tento velký člověk, který chtěl vždy plnit Boží vůli a nikdy nereptat, zemřel v pověsti svatosti 1. dubna 1922. Na jeho pohřeb přišlo 30 000 lidí. Karel je pohřben v Monte nedaleko Funchalu na Madeiře.

V roce 1949 byl zahájen proces blahověření, v 60. letech došlo k nutnému zárazku, ale teprve 3. října 2004 papež Jan Pavel II. prohlásil císaře Karla za blahoslaveného.

Také my se můžeme modlit k blahoslavenému Karlovi z Domu rakouského za náš národ a za všechny národy, aby zachovávaly dědictví předků a nezapomínaly na své křesťanské kořeny a aby se lidé v naší zemi vrátili ke křesťanské víře.

Odkazy:
<http://mariaterez.sweb.cz/>
http://cs.wikipedia.org/wiki/Karel_I.
 Brandýs nad Labem oslavil blahověření císaře Karla, Katol. týd. 42/2004

Karel I. Habsburský (král český jako Karel III., král uherský jako Karel IV.), celým jménem Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Maria Habsbursko-Lotrinský, se narodil 17. srpna 1887 v Persenbeugu v rakouské monarchii jako syn arcivévody Oty a Marie Josefy Saské. Tehdy vládnoucí František Josef I. byl jeho prastrýcem, Karlův strýc a následník trůnu František Ferdinand d'Este byl zavražděn roku 1914 v Sarajevu.

„ČESKÝ“ CÍSAŘ

Malý Karel byl vychováván v katolickém duchu, vystudoval prestižní Skotské gymnázium u vídeňských františkánů a pak se jeho kariéra odvíjela v těsném spojení s armádou. Politiky se stranil. V říjnu 1911 se oženil s princeznou Zitou z rodu Bourbon-Parma. Od roku 1905 pobýval v Čechách (vojenský výcvik), na pražské Karlo-Ferdinandově univerzitě vystudoval práva.

Karel absolvoval vojenskou službu jako nadporučík v Brandýse nad Labem, roku 1911 si sem přivedl také svou manželku Zitu. K Čechám měl vřelý vztah, hovořil dobře česky. Osud a vývoj v Českých zemích mu ležel na srdci i ve vyhnanství po skončení války a on, na smrt nemocný, „modlil se za český národ“, až do posledních dnů svého nedlouhého života.

*„Musím tolik
trpět, aby mi
národy našly
cestu k sobě.
Odpovět' tam jsem.“*

(Blahoslavený císař Karel I.
těsně přes smrti)

Petr Janišta, foto wikipedia.org

Zakázaná zóna 2 – Klam, Samuel, Praha, 2003, www.samuelcz.com/zz/